

ESPECIAL

gener 10. Donatiu 1 euros

LLUIT
INTERNACIONALISTA

"Pirates" somalís: expoli, militarització de la zona... i més

L'alarma social creada pel segrest de l'Alakrana ha tornat a posar en primera plana el tema de la pirateria somali. La seva "gravetat", segons diuen el govern i els mitjans, ha provocat propostes del govern espanyol a l'ONU i la UE per defensar els segrestats potencials. El seu missatge va fer que es qualificuessin l'Operació Atalanta i els mercenaris als pesquers gairebé com "d'intervencions humanitàries". No creiem que sigui així però, per argumentar-ho, és imprescindible desgranar cadascun dels aspectes que convergeixen en la pirateria somali i la resposta imperialista. Això és el que intentarem fer.

Per la reconstrucció de la IV Internacional

Sumari

I. La ruïna dels pescadors a l'Àfrica..... pàg. 3

II. Militarització de la zona al servei de raons

geoestratègiques:

petroliers amb rumb a l'orient pàg. 5

III. Pesca de la tonyina: beneficis, consum

i propostes transicionals per lluitar per una sortida

planificada i socialista pàg. 11

Pots veure'l també en format presentació (en castellà) a

2 <http://luchainternacionalista.org/>

A propòsit del segrest de l'Alakrana.

La ruïna dels pescadors a l'Àfrica.

El sofriment de les famílies dels mariners de l'Alakrana i l'angoixa no han ens han de fer deixar d'analitzar l'origen d'aquesta pirateria i els interes-sos que mouen les operacions militars de la UE i l'OTAN en aigües del Golf d'Aden i a l'Índic, perquè només des d'una anàlisi del conflicte es poden proposar mesures per resoldre'l.

A la costa de l'Àfrica subsahariana, a tots dos costats del continent, la pesca ha estat dels pocs recursos per sobreviure. Des de fa pocs anys nombrosos «caiuocos» han fet una llarga travessia fins arribar a la costa de les Illes Canàries. Només se'n sap que han sortit de les costes senegaleses, que les embarcacions són les que abans utilitzaven per a la pesca artesanal i que els emigrants que anaven a bord eren un per família. La raó? Que des de fa uns anys les companyies

pesqueres multinacionals (algunes d'elles espanyoles) han espoliat la costa enduent-se el peix per vendre a Europa o el Japó mentre el pescador tradicional s'anava empobrint fins que no li ha quedat cap altra opció que intentar emigrar a risc de deixar-se la vida a la travessia.

L'altra cara de la mateixa moneda la trobem a la costa de Somàlia, on la pesca artesanal era un dels pocs recursos econòmics. Però a les seves costes va començar un fenomen similar: l'arribada de grans bucs que, aprofitant-se de la situació de guerra i la falta de control, podien pescar descontroladament, sense pagar impostos i marxar cap a les destinacions de venda. Explica Mohamed Abshir Waldo, que ha escrit el treball «Les dues pirateries»: «Aquest fenomen de la pesca il·legal sense control se sap tant als països de l'Oest que compten amb aquest tipus de flota

pesquera, entre els quals s'hi inclouen Espanya, Itàlia, Grècia i, més tard, el Regne Unit i altres, com Rússia. I, per descomptat, hi ha també molts altres països de l'Est. Aquest problema continua des de 1991. Les comunitats pesqueres i els pescadors ho han denunciat, s'han queixat, i han apel·lat a la comunitat internacional a través de diferents organismes com l'ONU o la Unió Europea, sense haver, de fet, obtingut cap resposta. Han estat del tot ignorats.» I completa: «El 2005 es van comptabilitzar més de 800 vaixells que actuaven a la zona i es calculen en 450 milions de dòlars en mariscos i peixos del mar somali. Obrant així, roben una font inestimable de proteïna a una de les nacions més pobres del món i arruïnen la subsistència legítima de vida dels pescadors».

Però a l'aparició de bucs amb què els pesquers senzills somalis no podien competir, s'hi ha afegit un

altre problema greu que accelera l'empobriment de la costa. Ja s'havia denunciat que, aprofitant la mateixa situació d'inestabilitat política del 91, nombrosos vaixells amb abocaments altament contami-nants descarregaven a la zona. Quan el 2004 un tsunami va assotar la costa van sortir a flotació les proves físiques d'aquests abocaments.

platges, centenars de residents han caigut malalts, afectats per hemorràgies abdominals i de boca, infeccions a la pell i altres malalties. «Aquí el més alarmant és que s'estan descarregant escombraries nuclears. Les escombraries radioactives d'urani estan matant potencialment els somalis i estan destruint totalment l'oceà».

Són aquestes condicions de destrucció imposades pels països imperialistes les que han llançat a la desesperació milers de somalis que abans podien defensar-se amb la pesca.

Els pirates no són el problema, són la conseqüència del caos i la pobresa - d e n u n c i a Metges Sense Fronteres, que manté equips locals al país. El 25% dels

somalis depenen d'una ajuda humanitària cada vegada més perillosa de distribuir. Tres dels seus vuit milions d'habitants (no hi ha cens) estan desplaçats. Escasseja l'aigua potable, la llum elèctrica procedeix de generadors amb gasoil, quasi no hi ha mestres i no funciona un sistema de salut al qual manca de tot.

Per això els suposats pirates tenen una base social tan gran que no permet al Govern espanyol una intervenció militar de nivell més gran. Això és el que explica que el Govern de Somàlia tampoc pugui assegurar la seguretat dels mariners, perquè no es pot enfrontar al sentiment de tot el poble.

No es tracta de fer judicis morals sobre si aquesta és la millor sortida per poder sobreviure, però no serem nosaltres qui critiquem o condemnem a aquests antics mariners arruïnats convertits per la política dels governs corruptes i la voracitat de les grans multinacionals i empreses.

Cal exigir la fi de l'operació de la UE «Atalanta» de desplegament de vaixells europeus a l'Índic. Ara la ministra Chacón vol completar el desplegament marítim amb la presència de «seguretat privada» als pesquers. El Ministeri de Defensa es compromet a desplaçar els mercenaris i l'armament fins als bucs pesquers i assegura la recompra de les armes una vegada finalitzades les operacions.

Així doncs cal exigir la llibertat dels dos somalis detinguts i el seu retorn a Somàlia, que permeti la fi del segrest; la retirada dels vaixells de l'Estat espanyol i la UE d'aigües de l'Índic; i la prohibició de pescar per als grans pesquers i les multinacionals, que permeti recuperar l'activitat pesquera als somalis.

(c) SomaliTalk.com

Nuttall, portaveu de l'UNEP (Programa de Medi Ambient de les Nacions Unides), va explicar a Al-Jazzira com el tsunami va rebentar els contenidors d'escombraries tòxiques rovellats, que es van encallar a la vora de Puntland, al nord de Somàlia. Quan els envasos es van trencar i obrir per la força de les onades, els contenidors van exposar a la llum una «activitat espantosa» que s'havia estat portant a terme durant més d'una dècada. I denuncia: «Somàlia està essent utilitzada com a abocador per a deixalles perilloses des de començaments dels anys 90, i va continuar-ho essent amb la guerra civil que va esclatar al país». «Les escombraries són de tipus molt diversos. Hi ha deixalles radioactives d'urani -les escombraries principals- i metalls pesants com cadmi i mercuri. També hi ha escombraries industrials, deixalles d'hospital, escombraries de substàncies químiques i el que vulgueu imaginar-vos». Nuttall també va dir que des que els contenidors van arribar a les

Militarització de la zona al servei de raons geoestratègiques: petroliers amb rumb a l'orient

Estan justificades les operacions militars per protegir els pesquers?

Per descomptat que no. Quan es va posar en marxa l'Operació Atalanta (19 de setembre de 2008) ni tan sols s'hi referien. Era la primera operació aèronaval conjunta de la UE, elaborada a l'empara de la PESC (Política Exterior i de Seguretat Comuna, Títol V del Tractat de la UE) i en coordinació amb l'OTAN. Mentre a l'Estat espanyol es presentava com una mesura per evitar més segrestos com el del Playa de Bakio, i s'impulsava a la UE conjuntament amb França, els objectius que definien l'operació eren: "dissuadir, prevenir i reprimir" la pirateria a les costes de Somàlia, a "fi de protegir als mercants del Programa Alimentari Mundial (PAM) que duen ajuda humanitària a la zona, protegir el tràfic comercial a la regió del Golf d'Aden i controlar i vigilar la zona". Mirant el mapa, és obvi que no és la mateixa àrea en què pesquen els

pesquers.

Ho confirma que els primers països d'afegir-se a França i l'Estat espanyol van ser Alemanya, Holanda, Bèlgica, Suècia, Xipre, Lituània, i Gran Bretanya. Cap no té interessos pesquers substancials a la zona: la recent operació holandesa davant de les costes d'Oman confirma que l'àrea de l'operació Atalanta era el Golf d'Aden i en cap cas els caladors que queden al nord de les Seychelles.

Militarització del mar: 2008-2009

El cost espanyol mensual de l'operació al llarg de 2009 ha estat d'entre 3,7 i 5,1 milions –varia segons el mes. S'hi ha d'afegir la part proporcional dels 8,3 milions més de cost comú, que és com el que valen uns 5.000 llocs de treball de mileuristes durant un any... I això multiplicat pels països implicats.

La militarització no acaba pas aquí. Als informes de l'Atalanta se cita la coordinació amb la Combined Task Force 150 de Seguretat

d'Operacions Marítimes, que actua a l'Estret d'Ormuz, el Golf d'Aden, el Golf d'Oman, el Mar d'Aràbia, el Mar Roig i parts de l'Oceà Índic des de 2001 –dins de l'operació Llibertat Duradora.

Per si no n'hi hagués prou, l'1 de gener de 2009 els EUA enviaven vaixells de guerra per conformar en solitari la Combined Task Force (CTF) 151. A mitjans d'any s'hi va sumar Turquia. El marc d'operacions era només el Golf d'Aden i la costa somali.

En paral·lel, des de mitjans de 2009, la Xina i el Japó també van enviar-hi bucs de guerra.

Aquest desplegament militar es va acompanyar amb successives resolucions de l'ONU al llarg de 2008 (1814, 1816, 1838; i 1846, que prorroga les anteriors fins el desembre de 2009) que instaven els governs a "adoptar les mesures necessàries, inclòs l'ús de la força, per posar fi a la pirateria o robatoris a mà armada", sota el Capítol VII de la Carta de l'ONU, i els

autoritzava a perseguir els pirates pel territori somali.

Respostes internacionals per a la pirateria?

Els mapes dels atacs pirates de 2007 i 2008 (de l'IBM Piracy Reporting Center) mostren que la pirateria no és pas exclusiva de Somàlia. L'estret de Malacca, Nigèria, o fins i tot el nord de Llatinoamèrica també pateixen atacs i no hi ha resolucions autoritzant l'ús de forces internacionals estrangeres en aigües territorials d'altres països. El cas més clar és el de l'Estret de Malacca, que concentra la majoria del comerç marítim mundial (vegeu el mapa). El 2007 hi havia hagut més atacs que a Somàlia i, a més, la major part no es resolien amb rescats, sinó més a l'estil de les pel·lícules: venda de càrrega, reciclatge dels vaixells –ja sigui per a funcions de pirateria o fins i tot per tornar als circuits mercants-, i per tant amb més cost en vides humanes. Ni tan sols en aquests casos va intervenir-hi cap força estrangera: es va resoldre amb patrulles dels 4 països costaners. En tots els casos els països afectats van defensar la seva sobirania en les aigües territorials.

Només el lemen es va oposar a les resolucions de l'ONU sobre Somàlia, i països com Egipte o Israel, per contra, van demanar fins i tot la militarització total del Golf d'Aden.

Tantes armes, per què fer?

Per trobar les raons no només ens hem d'allunyar de la perspectiva

pesquera, sinó també de la comercial, i com és obvi, també de la gas-tada cortina de fum dels vaixells del programa mundial d'aliments –que és el que dona cobertura a la persecució per terra dels pirates-, a la qual ens referirem més endavant. Cal mirar els mapes de la distribució del petroli i el gas i les perspectives de creixement de la demanda de Xina i els països orientals (vegeu el mapa).

Per això la Xina treballa per diversificar les seves vies de subministrament. Des de 2004 Beijing ha negociat la construcció de gasoductes per terra en totes direccions, amb proveïdors de Rússia, el Kazakhstan, el Turkmenistan i l'Uzbekistan. N'hi faltava un que li evités la dependència dels subministraments per mar a través de l'estret de Malacca, tant per al cru procedent d'Àfrica com el de l'Orient Mitjà. El setembre de 2009 la Xina en començava la construcció unint Kunming (capital de la província xinesa de Yunnan) amb Birmània. Serà un conducte doble per transportar el gas birmà de Shwe i, especialment, el petroli descarregat als seus molls. A canvi, a part de l'espoli energètic del poble birmà, el recolzament a la sagnant junta militar de Myanmar (nom amb que els militars designen Birmània).

Però, des de l'altra banda, les petrolieres també han començat a moure fitxa per abastir el prometedor client xinès i els seus veïns. Així, el 13 de juliol de 2006, gairebé amb l'inici del bombardeig del Líban, es va inaugurar l'oleoducte BTC (Baku-Tiflis-Ceyhan), que uneix la

mar Càspia amb el Mediterrani oriental. Un dia abans dels atacs aeris israelians, els principals socis i accionistes del projecte BTC, inclosos uns quants caps d'Estat i executius de companyies petrolieres, s'esperaven al port de Ceyhan. D'allà els van dur a l'acte inaugural a Istanbul, on el president de Turquia, Ahmet Necdet Sezer, va oficiar d'amfitrió al Palau Cýradan. Segons BP, els accionistes de BTC Co són: BP (30.1%), AzBTC (25.0%), Chevron (8.9%), Statoil (8.71%), TPAO (6.53%), Eni (5.0%), Total (5.0%), Itochu (3.4%), INPEX (2.5%), ConocoPhillips (2.5%), i Amerada Hess (2.36%) (vegeu el mapa). Des de 2009 funciona amb una capacitat normal d'1 milió de barrils (160.000 m³) de petroli diaris.

El ministre d'Energia i Infraestructura d'Israel, Benjamin Ben-Eliezer hi era, juntament amb una delegació d'alts funcionaris israelians del petroli. I això perquè una part no vindrà cap a Europa, que és com es va dir en presentar-lo, sinó que es canalitzarà directament cap a Israel. Pel que fa a això, s'està negociant un projecte de conducte múltiple submarí turcoisraelià (per a aigua, electricitat, gas natural i petroli) per vincular Ceyhan amb el port israelià d'Ashkelon, a només 400 km. No obstant això, i almenys mentre es construeix, Israel va insistir en la necessitat de militaritzar el Mediterrani oriental. De fet, ja ho ha aconseguit, perquè a la gran quantitat de vaixells de guerra seus davant de les costes israelianes i palestines, s'hi van sumar 12.000 cascos blaus enviats el setembre de

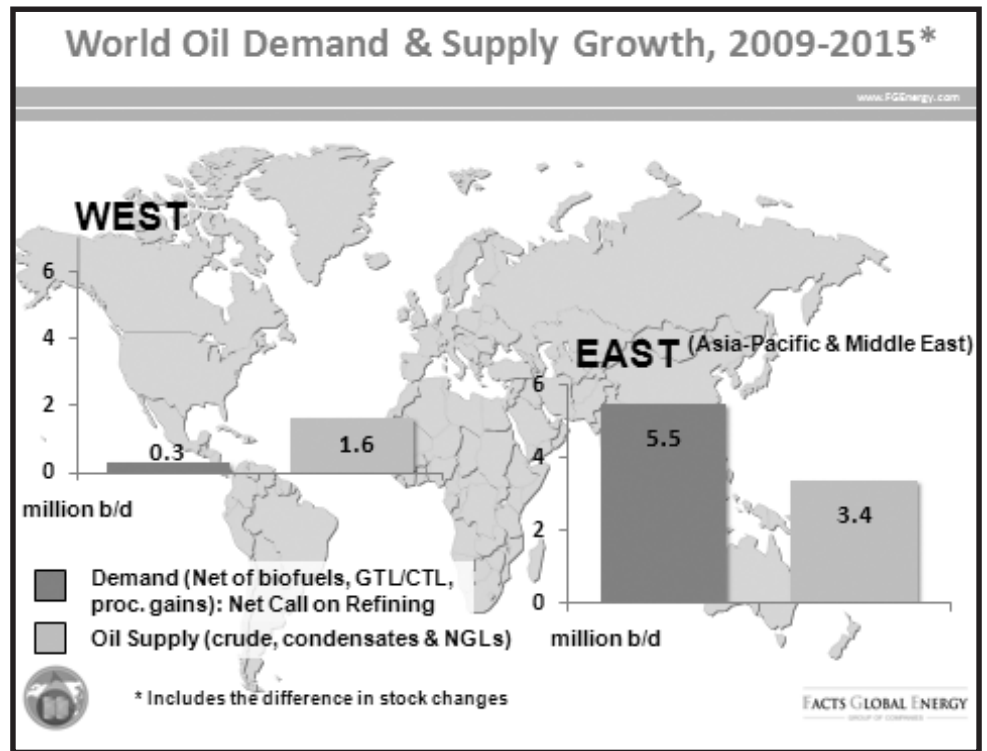

2006. Encara hi són, i el govern espanyol hi aporta 1.100 efectius i, a partir del febrer de 2010, que en prendrà el comandament, 200 més.

Aquesta militarització reforça el bloc dels EUA que denunciaven des de Moscou amb Azerbaijan, Geòrgia, Turquia i Israel” (Kommerzant, Moscou, 14-07-2006). No obstant això, Israel ja té proveïdors directes de la majoria del cru que consumeix des de la zona caucàsica. Quin és el canvi, doncs?

El Tipline és un oleoducte israelià que es va construir en temps del Sha (1968) per transportar el petroli de l'Iran a Europa salvant el Canal de Suez. Amb la revolució iraniana, l'oleoducte va caure en desús el 1979, i el 2003 es va modificar per transportar el cru rus i àzeri en sentit invers, convertint-se així en un corredor d'Àsia Central cap als mercats de l'orient llunyà. (Més detalls a: Michel Chossudovsky, “La guerra del Líban i la batalla pel petroli”, Grup MORENO).

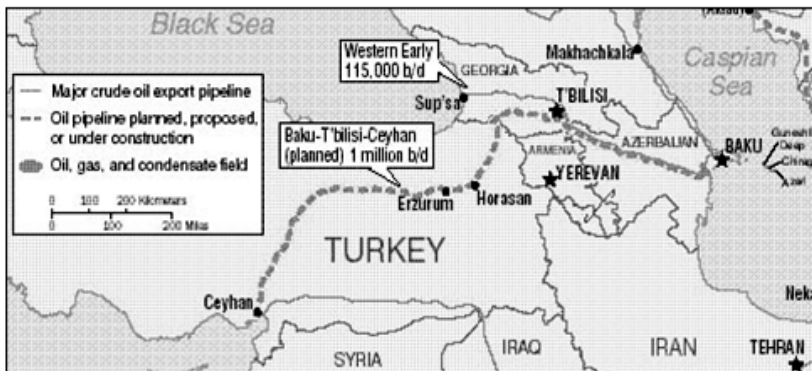
Aquest paper cobra una nova envergadura amb l'arribada del petroli de Ceyhan, i es presenta com un competidor seriós als proveïdors tradicionals de la Xina i l'Índia –tant els de l'Orient Mitjà, com els de

Rússia i les exrepúbliques soviètiques de l'Àsia central- a més d'aïllar l'Iran. L'objectiu d'Israel, doncs, és jugar un rol essencial en la reexportació de petroli del mar Caspi als mercats asiàtics a través del port d'Eilat, al Mar Roig.

disminuint els darrers anys per l'esgotament dels jaciments, segueix essent la font d'ingressos principals entre les exportacions, amb 14,4 miliards de dòlars el 2007/2008. Però és que, a més, s'espera compensar amb les noves prospeccions que, a més de la frontera líbia, se centren al Mar Roig i la Península del Sinaí. Porten a terme l'exploració companyies estrangeres associades amb l'organisme estatal Egyptian General Petroleum Corporation (EGPC), entre les quals la britànica BP i la italiana Eni són les més importants, tot i que podem assenyalar que CEPSA ha aconseguit dues concessions d'exploració al Desert Occidental. Al llarg de 2007 es van signar 12 noves llicències d'exploració amb empreses tant multinacionals del sector, com BP o Statoil de Noruega, com amb altres de més petites, com la tunisenca HBS.

També ocupen un lloc important les reserves de gas natural, que pugen a 72,3 bilions de peus cúbics, i les reserves potencials arriben a taxes molt més altes (uns 120 bilions de peus cúbics). El gener de 2005 ja van sortir cap a l'Estat espanyol dos vaixells carregats de gas natural des de la planta de líquefacció construïda per Unió Fenosa Gas a Damietta, al nord d'Egipte. El juny de 2006 Unió Fenosa Gas va signar, amb els seus socis, un segon acord amb el govern egipci per

Fuente: M. Chossudovsky, La guerra del Líbano y la batalla por el Petróleo, Grupo MORENO

Fuente: www.bibliotecaleyades.net

Només que, amb o sense connexió submarina Ceyhan-Ashkelon, el punt negre passa a ser el Golf d'Aden, pel qual han de passar necessàriament els petrolers. I les posicions militaristes habituals tant d'Israel –i els EUA al seu costat- com de Turquia o la Xina adquireixen una nova dimensió al servei de la geopolítica energètica.

Petroli... i més

En un informe de l'Ambaixada de l'Estat espanyol a Egipte de 2008 es desvetlla una altra part dels interessats en la militarització del Golf d'Aden. Malgrat que la producció de petroli ha anat

començar la construcció d'un segon tren de líquidació de gas que estarà operatiu el 2011. A més hi ha plans d'exportació futurs, bàsicament cap a Israel i Jordània, així com als Territoris Palestins Ocupats i Turquia, a través de gasoductes.

El Canal de Suez constitueix la tercera font de divises egípcies, que el 2007/2008 va arribar als 5.200 milions de dòlars, és a dir, un 3,2% del PIB i un 23,6% més que l'any anterior, com a resultat de l'augment del tràfic de vaixells i de la càrrega transportada. Al final de la dècada dels 70 es va dragar el Canal per permetre el pas de petroliers de més tonatge (el transport de petroli representa el 25% dels ingressos del Canal, la resta és "dry cargo") i, a partir de 1996, el govern va aprovar un nou projecte per permetre el pas de vaixells més importants. L'agost de l'any 2000 es va anunciar un altre projecte de dragatge, que possibilitarà el trànsit de vaixells de 72 peus de calat l'any 2010. Això es complementa amb l'oleoducte Sumed (Suez - Mediterrani), una alternativa al canal de Suez per transportar cru des del Golf Pèrsic cap al Mediterrani. L'oleoducte té 320 Km i va des d'Ain Sukhna al Golf de Suez fins a Sidi Kerir al Mediterrani. L'oleoducte és propietat de la companyia Arab Petroleum Pipeline Company, que és un consorci entre Egipte (50%), Aràbia Saudita (15%), Kuwait (15%), la Unió dels Emirats Àrabs (15%) i Qatar (5%).

Òbviament tant aquest tràfic com una part de les explotacions d'hidrocarburs tenen relació amb el Golf d'Aden i expliquen que Egipte fos un altre dels incondicionals en

exigir la militarització del Golf d'Aden. És clar que tampoc en seria l'únic beneficiat.

Però no només es militaritza el mar...

Els EUA sempre han tingut interès en les terres somalis; per motius diversos. Durant la dictadura de Mohamed Siad Barre, no van tenir cap problema en abastir-lo d'armes per valor de 200 milions de dòlars entre 1981 i 1989. A canvi, i a partir del 86, les seves petrolieres - Conoco, Amoco (avui en mans de BP), Chevron i Phillips- van obtenir les concessions de gairebé dos terços dels camps d'hidrocarburs somalis. Sembla que hi ha una bossa de gas enorme que estaria situada al Iemen, continuaria sota el mar i acabaria a Somàlia.

El caos que es va produir entre els senyors de la guerra a partir del 91, amb la caiguda del dictador, no convenia als EUA, però no pas pel bany de sang continu, sinó per les dificultats que representava la inestabilitat de la zona. Així que van negociar, i van finançar diversos senyors amb la finalitat que s'imposessin sobre els altres. Però va ser inútil, perquè el 1993, aduint la fam produïda per la sequera, i que els senyors de la guerra es quedaven el 20% de l'ajuda humanitària (!), 30.000 marines van envair el país. L'operació es va anomenar "Restaurar l'esperança", cosa que van interpretar molt adequadament les multinacionals, i la Conoco va cedir les seves oficines a Mogadiscio com a caserna general de les tropes ianquis. Com explica Noam Chomsky: "...mentre el conflicte estava actiu la fam era terrible, la població moria i es produïen moltes morts, els EUA

simplement es van mantenir al marge sense mostrar-se disposats a fer-hi res. Quan la lluita va disminuir, quan semblava que hi hauria una bona collita i hi havia possibilitats considerables que es posés fi a la fam, i quan la Creu Roja i altres organitzacions eficaces estaven subministrant menjar, en aquest moment els EUA van entrar al país fent una demostració de força i una enorme operació de relacions públiques, esperant que almenys rebrien molta publicitat favorable per la seva intervenció"... només que l'octubre del mateix any sortien corrent, quan després d'un atac massiu i indiscriminat de l'exèrcit nord-americà a la població civil de Mogadiscio, que va matar incomptables somalis, la resposta els va costar 18 marines morts, 73 de ferits, i 5 helicòpters de combat "Black Hawk".

Els senyors de la guerra somalis van sembrar el caos durant 16 anys, van dividir el país en feus, el van enfonsar en el caos, la misèria i la violència, però també en una convenient dependència. Així, es va independitzar la regió del nord, Somalilàndia, i el Puntland va intentar una certa autonomia: les zones de reserves d'hidrocarburs. La penetració imperialista no va cessar: el 2005 el Puntland cedia tots els seus recursos petrolers i miners (també hi ha urani, ferro...), que es van repartir en parts iguals la Consort Private Ltd., registrada a Maldives, i l'australiana Range Resources Ltd. El mateix any Somalilàndia cedia drets sobre hidrocarburs a la britànica Rovagold Ltd. i al Goldfield Group de Sud-àfrica. Una altra empresa que ha començat les exploracions és Middle East

Petroleum Services, de Dubai, els accionistes de la qual són Exxon-Mobil, Total i Partex. Tot això amb la teòrica supervisió del Govern Federal de Transició de Somàlia, creat el 2004 a Kenya sota l'auspici ianqui i amb un mariner en un dels ministeris.

Però veient l'avanç de la Unió de Tribunals Islàmics (UCI), que anava agrupant amplis sectors de població, el Grup de contacte internacional sobre Somàlia creat pels EUA es va reunir a principis de gener de 2006 a Nairobi per finançar "de manera urgent" una força de pau de l'ONU.

El juliol de 2006 el Consell de Tribunals Islàmics de Somàlia, que havia pres Mogadiscio, aconseguia que es rendís l'últim senyor de la guerra, i el minoritari govern de transició sol·licitava negociacions.

Després dels intents infructuosos de la CIA de revoltar altre cop els senyors de la guerra, començava la invasió etiop amb suport nord-americà. El gener de 2007 es bombardejava Somàlia i les tropes etiops prenién Mogadiscio. S'hi van mantenir fins el gener de 2009, quan a les negociacions de pau afavorides per l'ONU entre el Govern Federal de Transició i l'Aliança pel Realliberament de Somàlia (ARS, una fracció trencada de la UCI) a Djibouti, signaven l'Acord de Djibouti, amb la dimissió del president que havia estat a punt de negociar amb la UCI, Abdullahi Yusuf, i la seva substitució per Sheikh Sharif Sheikh Ahmed (el màxim dirigent de l'ARS). La Unió Africana votava la Missió Africana per a Somàlia (AMISOM) amb l'enviament de 8.000 soldats. Només n'hi van arribar 4.900.

El maig les UCI de Hassan Dahir Aweys (que encapçalaven els shebab -guerrillers islàmics) van llançar una ofensiva sobre Mogadiscio. El 6 d'agost, la secretària d'Estat nord-americana, Hillary Clinton, va confirmar el suport militar dels Estats Units al president del Govern Federal de Transició, setmanes després que el Departament d'Estat dels EUA afirmés que havia enviat 40 tones d'armes i municions a Somàlia. Això malgrat un hipotètic embargament d'armes sobre els contendents decretat per l'ONU, i que, com denuncia Amnistia Internacional, l'exèrcit progovernamental reuneix l'antic exèrcit, les milícies del president i diversos senyors de la guerra. Aquest heterogeni exèrcit, amb el material ianqui, ha

bombardejat repetidament la població civil a les zones de l'oposició. Alhora que els EUA anunciaven l'enviament d'armes, i atès que l'ONU no hi ha enviat més cascos blaus -les darreres experiències somalis van deixar rastre-, la UE va reforçar l'AMISOM (African Union Mission in Somalia) prometent com a mínim 60 milions d'euros (uns 78 milions de dòlars) i el possible enviament de 10.000 policies i 6.000 efectius per a les forces de seguretat locals.

El conflicte va fer un milió de persones desplaçades de Mogadiscio els anys 2007 i 2008. Avui, més de 500.000 estan refugiades en països veïns, 1,3 milions més són persones desplaçades internes dins de Somàlia, i uns 3,2 milions depenen de l'ajuda humanitària per sobreviure (dades d'Amnistia Internacional del 12/8/09). Metges Sense Fronteres assegura que el 25 % dels i les somalis depèn d'una ajuda humanitària que cada vegada és més perillós distribuir; 3 dels seus 8 milions d'habitants estan desplaçats; escasseja l'aigua potable, amb prou feines hi ha mestres i el sistema de salut està col·lapsat.

Tot i això la militarització continua. L'Operació Atalanta, a petició de l'Estat espanyol, des de l'abril ha ampliat la zona inicial fins les Seychelles -està pendent del consegüent increment pressupostari d'entre el 10 i el 15% assenyalat per França per a fer-lo efectiu. Aquest mes de desembre, quan ja hi havia 12 vaixells militars i 4 avions de patrulla marítima (encara que oscil·la segons el relleu), s'ha prorrogat l'operació absorbint l'ampliació de l'àrea anterior i afegint-hi que, entre la UE i les accions bilaterals d'altres països (a més d'Uganda, hi ha Djibouti i França), es formen uns 6.000 militars del Govern Federal de Transició somali. Alhora Hillary Clinton es comprometia a enviar més armes i ajuda al govern d'Ahmed.

Per tant, no hi ha cap dubte de quin és el paper imperialista que

juguen les naus espanyoles. Defensar uns interessos que van molt més enllà dels pescadors, i s'orienten cap a interessos estratègics, tan econòmics -petrolers, en particular israelians, que encapçala els interessos occidentals cap a la Xina- com polítics -control ianqui de l'entrada al Mar Roig i del Canal de Suez.

El lemen podria ser la pròxima guerra oberta... i tancaria la zona

Davant de l'atemptat fallit del 25 de desembre, els EUA preparen l'escenari d'una nova intervenció militar contra Al Qaeda al lemen. Només que Obama ja l'ha començada i ens trobem davant de la possibilitat d'una guerra oberta.

La CIA i comandos d'Operacions Especials participen des de l'agost, al costat de l'exèrcit iemenita del dictador Ali Abdullah Saleh, contra la insurrecció xiïta del nord.

Però el 17 i 24 de desembre van ser avions de combat ianquis els que va llançar missils i va provocar 60 morts civils.

Els efectes de la militarització i de la privatització de la guerra

Per més efectius que hi posa l'imperialisme, la pirateria somali creix. La raó es troba en el seu caràcter, fruit de la misèria, i no tant

en els riscos que impliquen les accions armades imperialistes.

En un país en què es cobren de mitjana 600\$ anuals, que la sobreexplotació dels caladors i els abocaments tòxics aprofundeixen la ruïna dels pescadors –un dels pocs sectors que sobreviuen a Somàlia-, que en un moment determinat van passar de pescadors a anomenar-se “Guardians Voluntaris de la Costa Somali”, no els va costar gaire ser convertits en “pirates” per Occident i recuperar, pel seu compte i mitjançant rescats, una porció dels robatoris de l'imperialisme, aplicant allò que “qui roba a un lladre té cent anys de perdó”. Per això, i més enllà de –veure o voler veure- mans negres que els manipulen o interessen, fins i tot occidentals, després de les accions “pirates”, només si es posa remei a la situació de misèria que hi ha a la seva base, i a les accions d'espòli imperialistes que l'aprofundeixen, es podria “resoldre” el tema de la “pirateria”.

Però a més els països imperialistes han fet un pas més en el grau d'agressió i violència de les seves accions. Des de finals del 2008 són els vaixells de guerra i els comandos occidentals els que més

víctimes han fet: primer van ser e l s

britànics amb una operació de l'OTAN (que va fer 3 morts); després els ianquis (3 més, entre ells 2 de 17 i 19 anys); gairebé al mateix temps els francesos (2 més, a prop de la costa somali- cosa que, alhora, va causar la mort d'un dels ostatges als quals se suposa s'havien d'alliberar...) La UE, al costat dels EUA, hi ha implicat els governs de Kenya, les Seychelles, Tanzània i fins i tot les Illes Maurici –a més d'uns quants de lliurats al govern de Somàlia- perquè jutgin i castiguin els pirates que detenen en alta mar. Els EUA han dut a terme alguna incursió a terra i n'hi ha una altra amb dues morts que s'atribueix a França -que ho nega...

Dins d'aquesta mateixa escalada, França va embarcar ja l'any passat –alhora que posava vaixells i avions a l'Operació Atalanta- militars i armes als pesquers. Això encara augmenta més la inversió bel·licista però, a més, planteja problemes amb la legislació espanyola -que no ho permet- i els armadors es queixaven que haurien de canviar la bandera espanyola per la de les Seychelles, que sí que permet militars a bord, o pagar assegurances quantioses...

A més, des de Brussel·les s'assenyala que les operacions desenvolupades fins ara han estat “més cares del previst” i el ministre de Defensa belga va afirmar que la majoria de països –no pas

l'Estat espanyol- encara no han aportat f o n s p e r

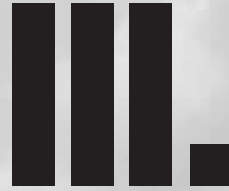
cobrir les despeses del segon semestre de 2010. Les mateixes fonts asseguren que l'única “solució viable és embarcar seguretat privada...”, que és més barata.

I aquesta va ser la polèmica a les Corts, entre PP i PNB -que responien a la pressió dels armadors i demanaven una mesura semblant a la francesa- i la que finalment es va votar a proposta del PSOE, que afegia a la invitació ja feta als armadors a posar seguretat privada –Interior ho va autoritzar l'abril de 2009 i ja han actuat a trets des dels pesquers Artza, Ortube Berria i Txorri Gorri- que, ara, una bona part serà finançada amb diners públics. Així, a 60 mercenaris de Segur Ibèrica se'ls va instruir en un curs intensiu a l'Escola d'Infanteria de Marina General Albacete i Fuster, situada a la Base Naval de l'Algameca, a Cartagena (Múrcia); es paga el 25% del seu cost a l'armador a raó de 4 mercenaris per pesquer; se'ls ha traslladat en avions militars a les Seychelles; se'ls han facilitat llicències per metralladores mitjanes de 7.62 mm i fusells d'assalt de 5.56 mm; per més endavant es preveu que Defensa els proporcionï metralladores pesants Browning de 12,7 mm; i, com que les armes les paga l'armador, Defensa els les recompra un cop acabada la “feina”... una guerra privada sostinguda amb diners públics!

Tot això malgrat que ja s'ha alertat que incrementarà la violència i el risc per a la vida dels pescadors, perquè la presència d'armes a bord, en mans, a més, de mercenaris, empenyerà també els somalis a usar-ne. Els armadors, òbviament, demanen encara més coses i exigeixen atacs terrestres sobre les bases pirates.

Pesca de la tonyina: beneficis, consum i propostes transicionals per lluitar per una sortida planificada i socialista

Tornant a la pesca: una qüestió de beneficis

Segons dades d'ADENA, els avenços tecnològics han permès incrementar espectacularment la capacitat pesquera en els darrers 50 anys. Aquesta és la causa principal de la sobreexplotació que pateixen els recursos marins, perquè la flota mundial és dues vegades i mig més gran del que poden suportar els oceans de manera sostenible, és a dir, que s'estan capturant molts més peixos dels que els mars poden reposar. A més es llencen per la borda entre 18 i 40 milions de tones o, reconegudes per l'Organització per a l'Alimentació i l'Agricultura (FAO), uns 27 milions. La situació és tan greu que si no es produeix un canvi radical en la gestió pesquera mundial, els científics estimen que aquesta activitat desapareixerà completament abans de l'any 2048.

Cal afegir-hi la naturalesa canviant de la pesca d'alta mar, que permet

que es canviïn les banderes de conveniència que donen cobertura a la Pesca Il·legal, No Declarada i No Regulada, que segons l'ONU suposa el 30% de les captures totals (segons un informe de 2005 del Marine Resources Assessment Group -MRAG- per al Govern britànic, s'estima que l'economia somali perd cada any 94 milions de dòlars a causa de la pesca il·legal, i es calcula que uns 700 vaixells pesquen il·legalment a les seves aigües). Segons el mateix informe, prop del 15% de la flota mundial usa banderes de conveniència o es desconeix la identitat de la seva bandera i, significativament, els pesquers espanyols es troben al capdavant mundial en el seu ús (dels 33 tonyinaires que pesquen davant de Somàlia, 18 duen bandera de les Seychelles -un d'ells va ser el primer des del qual els mercenaris van disparar sobre els pirates).

200 milions de persones treballen al sector de la pesca, que té 3,5

milions de vaixells. Però la pesca industrial, amb només l'1% dels vaixells, aconsegueix el 50% de les captures totals.

A la UE s'estima que la sobre capacitat de la flota és del 40%, i que el 81% dels recursos pesquers estan esgotats o sobreexplotats. Tot i això la UE subvenciona amb 1.400 M • (14.000 • per vaixell) la pesca -sense garantir que no s'usen per promoure la sobrepesca o pràctiques il·legals (WWF/Adena demana que es prohibeixi expressament)-, dels quals l'Estat espanyol en rep quasi la meitat.

Encara que, òbviament, tota la pesca hauria de racionalitzar-se -i això només ho podria fer un sistema socialista, i mai sobre les bases de la competència capitalista-, aquest grau de depredació no és generalitzable a tota la flota pesquera espanyola: el 71% es dedica a la pesca artesanal; de la resta, només 242 vaixells ho fan fora de les aigües de la UE -amb menys

controls, canvis de bandera, etc-, i d'ells, només 33 vaixells dels 11.394 (el 0,0029%) són tonyinaires.

L'agressivitat del sector de la flota que pesca en aigües internacionals ha generat problemes reiterats en la línia de la dels britànics a la "Guerra del bacallà" amb Islàndia –militarització de la pesca enviant-hi vaixells de guerra- que va acabar essent un dels primers països que va adoptar les 200 milles d'aigües territorials. Això mateix li va passar a aquest sector de la flota espanyola amb el Canadà (per Terranova) que va arribar a plantejar ampliar unilateralment les 200 milles al costat de Xile, i va aconseguir la prohibició de pesca de bacallà –fora de les seves aigües territorials- en una moratòria que des del 99 s'ha estès fins aquest any; friccions amb els britànics («quota hopping») i noruecs, etc... El 2001 l'Estat espanyol va ser el més agressiu en pesca d'arrossegament d'alta mar, amb el 40% de les captures mundials, i va ser un dels que va vetar una resolució de l'ONU decretant una moratòria el 2006. La resolució final deixa en mans de les organitzacions relacionades amb l'activitat pesquera ajudar a reduir el dany causat per la pesca d'arrossegament, tot i sabent que el 75% de l'alta mar no té regulació per a la pesca de rastreig.

A més, com qualsevol multinacional, adduint costos de la mà d'obra, contracta tripulacions - especialment senegaleses i indonèsies- amb salaris més baixos, i ha deslocalitzat a tercers països a partir de la formació d'un clúster el 2004 que agrupa 220 empreses, intervén en 28 països, compta amb 450 vaixells i captura anualment 450.000 tones de peix (dades de

maig 2008 del propi Clúster d'empreses pesqueres en països tercers. <http://www.clusterdepesca.es/noticias/pdfs/noticia-pdf-48d22937c2abc.pdf>). Entre elles hi ha Albacora (que després veurem, amb tonyinaires a l'Índic, les conserveres Calvo, Garavilla...).

Tornant a la tonyina, gairebé totes les captures de les principals espècies comercials es porten a terme al Pacífic i l'Índic (que actualment ja en concentra el 50%; gairebé s'ha duplicat el percentatge de captures de 2007), i poc a l'Atlàntic i el Mediterrani (9.5% el 2007, dels 6 milions de T capturades segons la FAO). I, fonamentalment, perquè el preu més alt que es paga per la tonyina vermella –que es trobava en aquests dos últims mars- l'ha dut a la vora de la desaparició. L'Estat espanyol ha vetat, a l'organisme encarregat de controlar la pesca d'aquesta espècie, les propostes més dràstiques, donant suport a la que va sortir en defensa dels beneficis de les grans empreses tonyinaires que, segons els científics, segueix explotant la tonyina vermella fins 4 vegades més de la capacitat recomanada. A més aquests límits insuficients se'ls salten els mateixos tonyinaires i es calcula que el 50% de la pesca de tonyina vermella es fa il·legalment, ... però se segueix fent. Arrasada la vermella, els tonyinaires s'aboquen sobre les altres espècies (vegeu el quadre; dades de la FAO).

I això, a tot preu. Els efectes dels tonyinaires congeladors sobre la pesca costanera somali la vam tractar al LI 100; i, si com diu la patronal Cepesca, els atacs pirates han minvat les captures un 50% - passant de 200.000 a 100.000 tones anuals- i mirem els seus

efectes en la pesca artesanal –que es reflecteixen al vídeo de la Directa <http://www.diagonalperiodico.net/Una-vision/-distinta-de-los-piratas.html>-, la conclusió òbvia queda reforçada: la pesca imperialista representa l'espòli de proteïnes essencials en un dels països més pobres del món.

Però, per als armadors, la riquesa del calador és innegociable i no hi ha alternatives que garanteixin uns rendiments similars. Cepesca calcula unes captures de 200.000 tones de tonyina l'any, obtingudes per 33 vaixells que, amb una mitjana de 30 treballadors a bord cadascun i una capacitat d'emmagatzematge d'entre 600 i 1.400 tones de tonyina, assorteixen el 40% de la matèria primera de la indústria conservera estatal, i generen un negoci de 180 milions d'euros anuals.

Actualment la flota tonyinaire-congeladora basca és la segona de la UE. Cepesca insisteix que no hi ha caladors alternatius perquè «de fet, al Pacífic ja hi operen nou vaixells de la UE, -8 de nostres i un de francès- i han esgotat els drets de pesca dels estats europeus; i a l'Atlàntic, si hi afegeixes 33 vaixells més, correm un risc seriós 'd'escanyar' els recursos». És el mateix argument que esgrimeix el portaveu del PNB al el Congrés, Josu Erkoreka: «Ens diuen que estan explorant caladors alternatius. Que no saben que els de l'Índic van ser alternatius als de l'Atlàntic, que és on van començar a pescar túnids ara fa cinquanta anys?». (Correo Digital, 20.11.09)

Com es desprèn d'aquests mateixos raonaments i de les contundents dades del començament d'aquest apartat, no només el dret a la vida dels somalis

Principal market tunas		Capturas del 2007. FAO	Peligro extinción 2009
	Atún blanco(ALB)	5.4%	•Atlántico
	Atún rojo del Atlántico (BFT)	less than 1%	•Mediterráneo, Atlántico*
	Patudo (BET)	10.0 %	•En todos los mares
	Atún aleta azul del Pacífico (PBF)	less than 1%	•Extinción por sobrepesca
	Atún de aleta azul del sur(SBF)	less than 1%	•Extinción por sobrepesca
	Listado (SKJ)	59.1%	NO ESTÁ EN PELIGRO
	Rabil (YFT)	24.0%	•Mediterráneo

ha d'imposar-se als beneficis dels armadors, sinó també la imperiosa necessitat de planificar i controlar la pesca per permetre la regeneració dels mars. I en això tenen raó: no hi ha caladors alternatius.

I els i les treballadores dels tonyinaires i la indústria conservera?

No podem oblidar que l'actual problema de fons que marca tota la situació és la de l'imperialisme, amb els seus interessos energètics i estratègics i uns beneficis a ultrança, que el duen a espoliar fins a matar de fam i desertificar. I, des d'aquest punt de vista, només una producció planificada que resolgui les necessitats -en aquest cas alimentàries- al mateix temps que preserva la naturalesa, poden ser solucions de fons al problema.

Mentrestant, i en la mesura dels nostres coneixements, només queden pal·liatius que s'emmarquen en el que nosaltres anomenem "consignes transicionals", que sense resoldre el problema, ni agreugin ni empitjorin la situació dels i les treballadores i la població, sinó que ho paguin les grans empreses.

"Més de 1.000 milions de persones depenen del peix per obtenir les

proteïnes animals necessàries en una dieta. La dependència del peix sol ser major a les zones costaneres que a les continentals. Al voltant del 56% de la població mundial obté del peix almenys un 20% de l'aportació de proteïnes animals, encara que en petits estats insulars es depèn del peix gairebé en exclusiva." (<http://pescadosymariscos.consumer.es/>).

Per això defensem, en primer lloc, la pesca artesanal dels uns i els altres, que garanteix la subsistència i, en particular, la retirada dels vaixells imperialistes dels caladors pròxims a les zones d'aquesta pesca, començant pel que ara ens ocupa, el de l'Índic (no és l'únic lloc, podríem parlar dels caladors de les costes senegaleses, dels llatinoamericans...).

De moment, pel que fa a la plantilla de pescadors embarcats -la mitjana de 30 per vaixell dels 33 que operen a l'Índic, sigui quina sigui la seva nacionalitat-, plantejarem que es redistribueixin als vaixells que les mateixes empreses tenen en altres caladors, amb el mateix sou i més rotacions: que treballin menys amb el sou íntegre. Els quantiosos beneficis d'aquestes companyies durant els anys anteriors ho permeten de sobres: són les

empreses de Bermeo Inpesca - propietària entre altres del Txorri Gorri-, Echebaster -de l'Alakrana-, Atunsa, Pevasa -del Playa de Bakio- i Albacora -la flota tonyinaire europea més gran-. Però això és transicional, perquè encara que resoldria una part de l'espòli i mantindria la feina, no resol ni el que passa als altres caladors ni la producció d'aquest aliment en concret.

La major part de la pesca de la tonyina va a parar a les conserveres. N'hi ha més de 700 a l'Estat espanyol, però la major part del mercat el controlen dues: Calvo SA i Jealsa-Rianxeira. Són autèntiques multinacionals, tal com aclareixen els òrgans de la pròpia patronal: "Conserves Calvo és capdavantera a Espanya amb un 25% del mercat de la tonyina. És la conservera espanyola més gran i la quarta tonyinaire mundial. A més, ocupa el segon lloc a Itàlia i el 8% del mercat portuguès, a més d'altres països de la Unió Europea, i també del Mercosur."

"L'empresa té dues plantes a Galícia, i la resta al Marroc, Itàlia, Veneçuela i El Salvador (2004) i ha adquirit la conservera brasilera Gomes de la Costa (2006), el primer grup conserver del Brasil (...).

La planta d'El Salvador va aprofitar les instal·lacions d'una altra conservera francesa que s'hi va instal·lar fa vint-i-vuit anys; a més, s'ha triat aquest país per poder aprofitar el pròxim Tractat de Lliure Comerç (TLC) dels països centreamericans amb els Estats Units, que és el primer mercat mundial, a fi de constituir una filial en aquest país (...).

“D'altra banda, aquesta empresa també presenta integració vertical, que es manifesta en la seva flota de vaixells propis (Calvo Pesca). El mercat de Calvo, SA es reparteix gairebé a parts iguals entre el nacional (52%) i l'estranger (...).”

“L'empresa Jealsa, fundada l'any 1958, amplia la seva capacitat productiva l'any 1991 i els darrers anys emprèn una decidida política de creixement i d'expansió internacional. Així, l'any 2000 estableix una joint venture amb la Star italiana per crear la firma Mare Aperto; a més, l'any 2001 absorbeix l'empresa Escuris, (...). L'any 2004 va adquirir la major conservera de Xile: la Robinson Crusoe... amb l'objecte de beneficiar-se de la gran riquesa marisquera que té el país llatinoamericà i duplicar la facturació del negoci conserver de la xilena, que se situa actualment en 12 milions de dòlars (14,52 milions d'euros). Amb aquesta compra, Jealsa Rianxeira fa un pas decisiu en l'estratègia de creixement a l'Amèrica Llatina, on ja està present a través d'una planta de tractament i transformació de tonyina a Guatemala...”

“Aquesta empresa té, a més,

quatre vaixells tonyinaires, participa en la tonyinaire Albacora SA i té dues filials: San Yago i Nicro 7, és a dir, està integrada tant verticalment com horitzontal...” (Revista Galega de Economia, vol. 15, núm. 1, 2006).

Totes dues, al tancament de l'exercici 2009, declaren beneficis també en aquest període de crisi (Grupo Calvo va obtenir el 2008 un benefici net d'explotació de 13,83 milions, un 48% més que el 2007; i per Rianxeira, el 2009 ha significat “el millor any en beneficis” segons Jesús Alonso Fernández, cap de l'empresa que pertany a la família Alonso-Escuris). Però, a més, han rebut sucoses ajudes públiques i, fins i tot, el Grupo Calvo, que estava participat en un 5,5% per la Caja Castilla-la Mancha (CCM), intervinguda aquest any pel Banc d'Espanya, avui ho està en la mateixa proporció per ell. Malgrat això, va acompanyar les seves ampliacions exteriors amb una política de reducció de plantilles, almenys fins el 2006, i ambdues, reprimeixen durament als seus treballadors i treballadores en qualsevol lloc del món. Així, el 2004 Calvo va acomiadar 300 treballadors dels poc més de 700 que té a la planta salvadorenca, com a resposta a una aturada espontània per les jornades extenuants i l'incompliment del descans setmanal en la descàrrega dels tonyinaires; i el 2008, 40 més per intentar organitzar els i les treballadors sindicalment.

Així doncs, igual que en altres multinacionals, plantejaríem la devolució de les seves filials al país

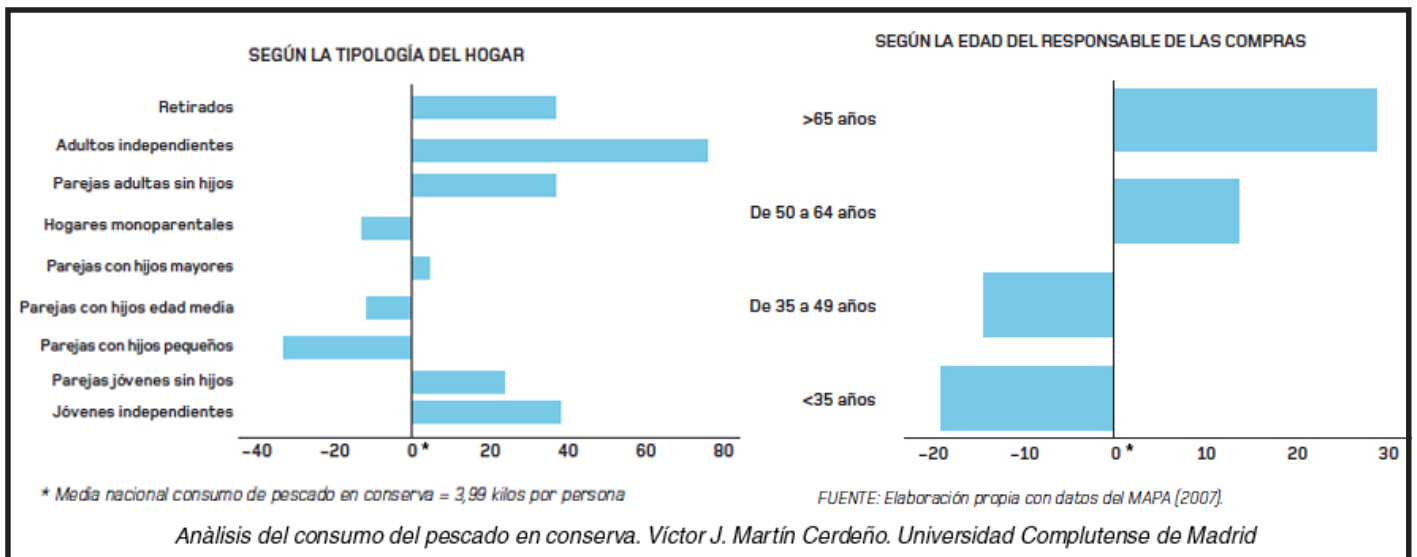
al qual pertanyen amb la nacionalització sota control obrer. Només això ja reajustaria una bona part de les flotes pesqueres, tornant la riquesa de molts caladors als països costaners. Paral·lelament, per l'Estat espanyol, defensem els llocs de treball davant dels intents de deslocalització per abaratir els costos de la mà d'obra que es van plantejant. I, davant d'hipotètics acomiadaments per les noves condicions, expropiació sense indemnització (ja han rebut ajudes públiques substancials) i nacionalització sota control obrer, encara més pel fet que estem parlant d'indústria alimentària.

I pel que fa a la producció per al consum de tonyina, què?

“Als països industrialitzats, on la dieta conté en general una gamma diversificada de proteïnes animals, el subministrament de peix va augmentar de 13,2 milions de tones el 1961 a 25,4 milions el 1999, cosa que va provocar un creixement de la demanda d'aquest aliment de 19,9 a 28,3 quilos per càpita. La taxa d'aquest increment va ser constant fins a finals dels anys vuitanta, però des d'aleshores està estabilitzada.

El 2004 –a l'Estat espanyol–, segons les dades del panell de consum del MAPA (Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació), el consum del conjunt de productes de la pesca se situa en 102 g/persona/dia. (S'aconsellaria arribar als 135 g, en termes nutritius)

El 76% del consum total de productes pesquers es fan a la llar (78,4 g/persona/dia), dels quals:

37,6 g/persona/dia corresponen al consum de peix fresc; 8,2 g/persona/dia als peixos congelats; i 10,8 g/persona/dia a conserves de peix i marisc” (<http://pescadosymariscos.consumer.es/>).

Com passa amb totes les estadístiques, en la realitat el repartiment del consum de peix no és regular. I aquí resulta que són les dones majors de 65 anys les que fan més compres de peix fresc per a la llar... Pel que fa a les conserves: segons l'informe «Alimentació a Espanya 2008», elaborat per Mercasa, la tonyina i el bonítol són les espècies de peix que més es consumeixen en conserva (2,5 Kg/persona/any). La tonyina és el peix habitual en la dieta que posseeix més contingut en proteïnes d'alt valor biològic (23 grams per cada 100 g), superior fins i tot a les carns. I, com abans, la seva distribució no és homogènia: el perfil del consumidor de conserves de peix resulta ser una persona que viu sola, que habita en una gran ciutat, que té més de 50 anys (vegeu el gràfic i el document “Análisis del consumo del pescado en conserva”. Víctor J. Martín Cerdeño. Universitat Complutense de Madrid: http://www.mapa.es/ministerio/pags/biblioteca/revistas/pdf_DYC/DYC_2007_92_80_89.pdf)

Per tant, nosaltres no proposem retallades en un producte alimentós que, per la informació que tenim, pot tenir un alt significat nutricional per a sectors de renda reduïda com són jubilats i pensionistes, tret que tinguéssim una alternativa, que no pot ser sinó una planificació de conjunt en funció de les necessitats i no pas dels beneficis, és a dir, d'una proposta socialista global.

Les nostres propostes

Fora tropes i flotes imperialistes!

Retirada FFAA espanyoles de les operacions Atalanta i CFT!

Fora els tonyinaires de l'Índic!

Pesca somali pels somalis!

Reabsorció de les plantilles dels tonyinaires en d'altres vaixells de les mateixes empreses: mateix sou i increment de les rotacions!

Nacionalització sota control obrer, de les plantes de conserves de les multinacionals espanyoles en tercers països!

No a les piscifactories d'engreix: piscifactories de cria integrades que tanquin el cicle en sí mateixes.

Només el socialisme, amb una planificació global, podrà equilibrar necessitats socials i regeneració del medi, en aquest cas els mars.

Jaulas de engorde

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100-3459-38-2100220515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

